

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Lina Bengtsdotter
FRANCESCA

Copyright © Lina Bengtsdotter, 2018

First published by Bokförlaget Forum, Stockholm, Sweden

Published in the Serbian language by arrangement with Bonnier Rights,
Stockholm, Sweden and PLIMA d.o.o.

Translation Copyright © 2020 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03397-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

LINA
BENGTSDOTER
U MRAKU

Preveo Mirko Bižić

VULKAN

IZDAVAŠTVO

Beograd, 2020.

*Za moje sestre, one koje hodaju uz mene
i one koje su hodale nekada.*

Čudno je biti nevoljeno dete. Nesrečni ste, ali slobodni.
Johane Like Holm, *Natten som föregick denna dag*

Prolog

Grupa momaka stajala je zgurana iza kapele. Ja sam prišla s jezera; nisu me primetili dok nisam bila preblizu. Na slaboj svetlosti iz crkve njihova lica izgledala su čudnovato sablasno naspram crnih frakova koje su imali na sebi. Bila je to odvratna mala banda s kraljevskim imenima: Erik, Gustav, Oskar, Magnus i on, Henrik Šernberg, umišljeni momak moje sestre.

Henrik me je prvi opazio. Mora da sam ga uplašila jer je izgledao prestravljeno kad me je pitao šta, kog đavola, hoću. Zagledala sam se u njegovo lice pa prasnula u smeh.

„Čemu se smeješ?“, pitao je. „Šta, jebote, nije u redu s tobom?“

Nisam odgovorila, jer nisam imala pojma zašto se smejem ni šta nije u redu sa mnom.

„Vrati se na bal, ludačo“, rekao je Erik. „Zar ne bi trebalo da budeš unutra i plešeš?“

„Moj pratilac je nestao“, rekla sam.

Istog trenutka raspoloženje mi se promenilo; samo što nisam zaplakala. Paula nije bilo čitavu večnost, a jesenji bal bio je besmislen bez njega. Obećao mi je i prvi i poslednji ples, a orkestar u sali spremao se da odsvira završnu pesmu. Ako već nije. Ne znam zašto me je to toliko rastužilo, jer ja zaista nisam devojka kojoj je važno s kim pleše, i da li će uopšte plesati, ali to je bio Paul.

„Proveri u njegovoj sobi“, rekao je Erik. „Verovatno se obeznanio od alkohola.“

Rekla sam im da nije tamo.

„Pa, nije ni ovde“, napomenuo je Henrik, „i zato produži.“

Nisam se pomerila jer nisam mogla da se setim gde bih još mogla da ga tražim. Već sam bila na jezeru i u *Žalosnoj vrbi*, a u *Borovom vrhu* nije bilo nikoga. Klupa pored porodičnih grobnica iza kapele bila mi je poslednja nada.

„Šta je s tobom?“, upitao je Henrik kad sam se iznenada zateturala u stranu.

„Ja... osećam vrtoglavicu“, odgovorila sam i pružila ruku da se naslonim na nadgrobni kamen. Pogrešno sam procenila rastojanje i pala. Opružena na zemlji, spazila sam ružu koju je Paul nosio u džepu na reveru svog fraka, iste nijanse žute kao moja haljina.

„Paul je bio ovde“, rekla sam podižući cvet da bi ga momci videli.

„O čemu ti to?“, pitao je Henrik. „Mi ne znamo gde je tvoj dečkić.“

Otprilike na tom mestu naše priče počele su da se razilaze.

Šarli je pokušala da se udobno smesti u fotelji sa spuštenim naslonom. Eva, psiholog, sedela je dijagonalno u odnosu na nju.

Eva je upravo iznela smernice za njihove razgovore. Važno je da sastanak počne i završi se na vreme, da pacijent iskreno kaže ako oseti nelagodnu, i da Šarli zna da sve što je izgovoreno ostaje između ta četiri zida.

Evin ton je bio prijateljski, ali oči su odavale da ume da bude stroga ukoliko je potrebno. Šarli je proverila podatke o njoj i saznala da je članica Švedskog udruženja psihologa i da ima petnaest godina profesionalnog iskustva. To je bio Šarlin prvi uslov kad joj je Šale naredio da ode kod terapeuta: mora biti neko s valjanim obrazovanjem, a ne neki nalickani kreten s diplomom iz ličnog razvoja koju je stekao za dva meseca. Nije htela da traći vreme na nekoga ko prosipa banalnosti ili previše priča o sopstvenom životu. Zapravo, htela je da izbegne celu tu gnjavažu, pa je odlagala ovaj sastanak što je duže mogla. Svojski se trudila da pokaže Šaleu da joj ide dobro, da je sposobna da brine o sebi i radi svoj posao, ali posle događaja tokom leta, nije baš uživala puno poverenje svog šefa.

Kako god, našla se tu, na čudnoj fotelji u Evinjoj kancelariji. Iza prozora, zlatni i narandžasti listovi ogromnog hrasta su blistali i kiša se slivala niz staklo u tananim potočićima.

„Reci mi zašto si ovde, Šarlin“, rekla je Eva.

„Možeš da me zoveš Šarli.“

„Šta te dovodi ovamo, Šarli?“

„Moj šef. Bio je to ultimatum. Smatra da mi je potrebna pomoć.“

„Razumem.“ Prodorno ju je pogledala. Šarli je shvatila da Eva pravi mentalnu zabelešku: *Mogući nedostatak samosvesti*. „Slažeš se s njim?“

„Da mi je potrebna pomoć?“

„Da.“

„Donekle, ali svakako ne bih došla da mi posao ne zavisi od toga.“

„Ispričaj mi nešto o sebi, u glavnim crtama. Znam čime se baviš, i to je sve.“

„Šta te još zanima?“, pitala je Šarli.

Eva se osmehnula i rekla da je čovek više od svog posla. Šarli bi jednostavno mogla ukratko da opiše sebe.

„Naravno“, složila se Šarli. „Volim da...“ Zastala je. Šta ona voli? Da čita, pije, samuje. Nije mogla da smisli ništa što neće zvučati depresivno. „Volim da čitam.“

Kad je shvatila da Eva čeka još pojedinosti, osetila je poriv da doda kako voli i da vežba. Ali u čemu je svrha lagati?

„Jesi li ranije išla na terapiju?“, upitala je Eva posle izvesnog vremena.

„Jesam, na nekoliko seansi kao odrasla i na duži period savetovanja kao tinejdžerka. Majka mi je umrla kad sam imala četrnaest godina.“

„Teško je kad čovek ostane bez roditelja u tom uzrastu.“

Šarli je klimnula glavom.

„A otac?“

„Nepoznat.“

„Shvatam. Kakav je bio tvoj odnos s majkom?“

„Bio je...“ Šarli nije znala šta da kaže. Komplikovan? „Moja majka je bila jedinstvena.“

„Šta to znači?“

„Pa, nije bila kao druge majke. Moglo bi se reći da se žestoko borim da ne postanem kao ona.“

„To je prirodno, zar ne?“, rekla je Eva. „Ne želimo da ponovimo greške naših roditelja. Ali, iako ti je to cilj, još koristiš majku kao svoju referentnu tačku. Nećeš izaći iz njene senke dok ne prestaneš da se porediš s njom.“

„Tako je.“

„Možemo kasnije da se vratimo na to. Sad mi ispričaj zašto ti je šef postavio ultimatum. Zašto je zahtevao da odeš kod terapeuta.“

Šarli je odjednom čula Betin glas u glavi. Ono što je govorila kad je bila u negativnoj fazi: *Osećam da me vuče neka podvodna struja. Ako*

mirno ležim i mislim o tome, potonuću. Najbolje je ne misliti, ne govoriti. To samo sve pogoršava.

„Zato što pijem, pretpostavljam“, rekla je Šarli. „Ponekad preteram. Donedavno sam to držala pod kontrolom. Pila sam samo kad nisam na dužnosti, čak ni dan pre posla, bar ne u nekim znatnim količinama, ali u poslednje vreme dešava se da popijem nekoliko pića iako sutradan radim. Verovatno sam se osetila na alkohol. Šale, moj šef, ima neverovatno čulo mirisa.“

„Možda imaš sreće što je tako“, rekla je Eva. „Hoću da kažem, potražila si pomoć na vreme.“

„Kako možeš da budeš toliko sigurna da nije kasno?“, zahtevala je Šarli.

„Svesna si svog problema i otvoreno mu pristupaš. To je prilično dobra početna pozicija.“

„Svesna sam ga odavno, ali nisam ništa preduzela, tako da ne znam je li to tačno.“

„Mislim da si mi upravo rekla da si ga držala pod kontrolom?“

„Dešavalo se da izgubim kontrolu“, odgovorila je Šarli.

„Ali sad si ovde.“

„Da, sad sam ovde.“

Posle nekoliko minuta beznačajnog ćaskanja zavladao je tišina. Šarli je pogledom proučavala slike iza Eve. Uokviren komadi koji su izgledali kao... Roršahovi testovi, iznenada je shvatila Šarli. Pokušavala je da uoči obrasce u mrljama i tako izmeri svoje psihičko zdravlje, ali u tome ju je prekinula Eva zatraživši od nje da joj priča o poslu.

Šarli joj je ispričala šta radi kao detektivka u Nacionalnom operativnom odseku, kako nju i njene kolege šalju da pomažu lokalnim snagama zakona u naročito teškim slučajevima po celoj zemlji.

„A kako izgleda ostatak tvog života?“, pitala je Eva.

„Nisam udata, nemam decu“, odgovorila je Šarli.

„Vratimo se na tvoj problem s alkoholom“, rekla je Eva, ne komentarišući to što ona nema partnera.

„Koliko to traje?“

„Nisam sigurna. Rekla bih da zavisi od toga koga pitaš.“

„Pitam tebe.“

„Otkad sam popila prvo piće. Ne mogu da se zadržim na jednoj čaši. Ali ne bih nazvala sebe alkoholičarkom samo zato što pijem više od drugih. Ponekad pijem mnogo, ali postoje i mirniji periodi.“

„Dakle, pogoršanje je dovelo do ovog sastanka. Kad je to počelo?“

„Iskreno, ne sećam se tačno, ali vratila sam se u Gulspång, gradić u kom sam odrasla, pre nekoliko meseci. To je malo mesto u Vesterjetlandu“, dodala je kad ju je Eva pogledala zbunjeno. „Živela sam tamo do majčine smrti. Posle sam se preselila u Stokholm.“

„Imaš li rodbinu tamo?“

„Ne, završila sam kod staratelja posle njene smrti.“

„Kako je to izgledalo?“

Šarli nije znala šta da odgovori. Šta je i moglo da se kaže o njenom životu u maloj kući u nizu u Hudingeu? Zamislila je dvorište, izgrađivanu pošljunčanu stazu, cvetne leje u kojima je sve raslo u urednim redovima i sićušno stablo jabuke koje nikada nije donosilo ploda. Setila se prvog susreta sa svojim usvojiteljima, Bengtom i Lenom, i njihovom ćerkom Lisen: njih troje su joj ukočeno poželeti dobrodošlicu u svojoj kući čistoj kao apoteka. Naizgled, njena nova porodica bila je upravo ono što bi poželela kad god bi Beti ispala iz koloseka; mirni, organizovani ljudi koji su u tačno određeno vreme odlazili na spavanje i obodovali. Majka je pakovala torbe za teretanu, kuvala tradicionalnu hranu i nije imala psihičke lomove. Lena se ni jedan jedini put nije sklupčala na sofa u očajničkom begu od svih zvukova i svetlosti. Ona nikada nije organizovala žurke niti je pozivala ljude koje ne poznaje. Šarli je pomislila na svoju sobu u kući u nizu, oprane čaršave, miris sapuna i ruža. *Hoću da se osećam kao kod svoje kuće*, rekla joj je Lena prve noći. *Stvarno se nadam da ćeš se ovde osećati kao kod svoje kuće, Šarlin, i da ćete ti i Lisen biti kao sestre.*

Ali Šarli se nikada nije osećala tako u kući u Hudingeu, niti je s Lisen uspostavila bilo kakvu bliskost.

Eva se blago nakašljala.

„Bila je funkcionalna“, rekla je Šarli, „moja hraniteljska porodica. Sve je bilo uredno i organizovano i mogla sam da se usredsredim na školu.“

„To je dobro“, rekla je Eva, „ali vratimo se na početak ovog perioda. Otišla si u Gulspång početkom leta. Otkud to?“

„Zbog posla; nestala je jedna devojka, Anabel Ros, možda si čitala o tome u novinama.“

„Da, sećam se.“

„Otišli smo tamo da pomognemo lokalnoj policiji i, kako se ispostavilo, povratak mi je prilično teško pao, mnogo gore nego što sam očekivala.“

„U kom smislu?“

„Pokrenuo je mnogo uspomena i bila sam...“

Šarli se setila Anabelinog mršavog tela dok su ga izvlačili iz crne vode reke Gulsping, videla je Matijasa, Betinog momka, kako nestaje u istim crnim dubinama dve decenije ranije, videla je dve devojčice s uplakanim detencetom između njih, još dalje u prošlosti, davno pre nego što je ona rođena.

„Šta si bila?“, upitala je Eva naginjući se napred u fotelji.

„Moglo bi se reći da su me emocije omele u poslu, do izvesne mere. Napravila sam grešku i suspendovana sam, a to je, naravno, uticalo na mene. Kad sam se vratila u Stokholm, mislila sam da će se sve vratiti u normalu, ali nije. Postalo je gore.“

„Šta je postalo gore?“

„Moja anksioznost, osećaj uzaludnosti svega toga, nesanica. Bilo mi je teško da zaspim, a kad bih uspela, imala sam ružne snove.“

„Opiši ih.“

„Snove?“

„Da.“

„Opsedali su me kad sam se vratila u Gulsping, a onda su polako nestajali, dok nisam počela da radim na ovom slučaju koji me pogađa više nego što bih želela da priznam.“

Eva je pitala kakav je to slučaj i Šarli joj je ispričala za dve mlade žene iz Estonije, one koje su nađene ubijene i bačene u šumski deo predgrađa. Jedna je imala trogodišnju ćerku, gladnu devojčicu praznog pogleda; bila je zaključana sama u stanu najmanje dva dana. Devojčica ne govori, iako su prošle dve nedelje otkad su je pronašli.

Eva je rekla da nije iznenađena što je Šarli to pogodilo, jer bi napušteno dete kod većine ljudi izazvalo takvo osećanje. Devojčica je dobro, zar ne?

„Živa je“, odgovorila je Šarli. „Ali to je otprilike sve. Prošle noći sam sanjala da je ona moje dete, da sam joj ja majka. Želela sam da otrčim kući i spasem je, ali nisam mogla, jer sam bila mrtva. A onda, u mom sledećem snu, ja sam bila dete i, pa, shvataš ti to.“

„Uzimaš li neke lekove?“, upitala je Eva ne komentarišući njene snove.

„Sertralin“, odgovorila je Šarli, „sto miligrama.“ Nije pomenula da ga ponekad dopunjuje oksazepamom ili pilulama za spavanje, ili i jednim i drugim.

„Ništa više?“, pitala je Eva.

Šarli je odmahнула glavom.

„Znaš li da su noćne more uobičajena posledica sertralina?“

Šarli je potvrdila. Znala je to, ali, pošto je godinama uzimala sertralin, smatrala je da je malo verovatno da je on uzrok njenih košmara.

Eva je rukama obuhvatila koleno.

„Ta greška koju si pomenula“, nastavila je, „volela bih da mi ispričaš više o tome.“

Šarli su obuzela sećanja na noć u pabu. Čašice likera, vino, pivo, Johan. Njena odluka da sazna sve o njemu nakon što se vratila u Stokholm je bila glupa. Ako želite da krenete dalje, morate da povučete rtu i ostavite prošlost gde joj je i mesto. Znala je to, ali ipak je istražila sve što je mogla. Želela je da otkrije gde živi, je li oženjen, je li istina da je sin Betinog momka, kao što tvrdi. Sve je navodilo da jeste.

„Šarli?“ Eva ju je gledala.

„Izvini, šta si rekla?“

„Tražila sam da mi pričaš o toj grešci koju si pomenula.“

„Tako je. Zapravo, ne sećam se svega što se desilo, ali ukratko, previše sam popila i odvela sam jednog novinara u svoju sobu. Sutradan su u novinama objavljene neke poverljive informacije. Ja nisam bila izvor tih informacija, iako su svi mislili da jesam. I to, to je bio problem, blago rečeno.“

Eva je ćutala čitav minut, kao da je čekala da Šarli nastavi. Zatim je upitala: „Da li bi provela noć s tim čovekom da si bila trezna?“

„Zaboga, ne!“

„Zašto?“

Šarli nije znala kako da odgovori pa je bila direktna – nije mogla da se seti kad je poslednji put legla u krevet s muškarcem trezna. Ima li u tome nečeg lošeg?

„Šta misliš o tome?“, odvrtila je Eva.

„Mislim da sam u ovom slučaju postupila nepromišljeno, ali u drugim situacijama, kad nema veze s poslom... Misliš li da su avanture za jednu noć pogrešne?“

„Je li ti važno šta ja mislim?“

Šarli je rekla da nije, ali to je bila laž, jer ako je išta prezirala, onda su to ljudi koji donose sude drugima.

„Kako god, ne bi trebalo da iznosim mišljenje“, rekla je Eva, „ali reći ću ti da upražnjavanje seksa kako bi se osećala bolje može da bude vrlo nekonstruktivno.“

„Ipak, bolje je od alkohola, zar ne?“

„Koliko sam razumela, ti konzumiraš i jedno i drugo.“

Šarli je uzdahnula i pogledala kroz prozor, i ugledala kosa u letu.

„Ne kažem da je pogrešno imati seks s neznancima. Samo kažem da bi trebalo da razmisliš zašto to radiš. Šta očekuješ od toga.“

„Zar nije dovoljno što mi je posle toga bolje? Mora li postojati dublji razlog? Zašto ljudi jednostavno ne mogu da rade ono što im prija?“

„Mogu, naravno. Ali to zadovoljstvo bi moglo biti samo trenutno.“

Šarli je klimnula glavom. Ovo je bilo tužno, ali istinito.

„Hoću da kažem, zavisnici od droge osećaju se dobro kad se urade“, nastavila je Eva, „ali to ne znači...“

„Da, shvatila sam.“

Šarli je zažalila što je tražila obučenog psihologa. Bilo bi lakše da je otišla kod bezbrižnog životnog trenera koji bi joj pričao o novim vrstama joge i meditaciji. Ako ozbiljno želi da dobije pomoć, moraće da kopa duboko, a nije znala da li je spremna na to. Bila je tako umorna.

„Vratimo se tvojoj majci“, predložila je Eva. „Kakva je bila?“

„Bila je... drugačija.“

Šarli je pogledala na sat. Nije bilo važno koliko je vremena preostalo; ona ne bi mogla da opiše Beti ni za čitav život. Beti je bila toliko puna kontradikcija i suprotnosti, mraka i svetlosti, motivacije i bezvoljnosti.

U vreme kad je Šarli studirala psihologiju, pokušala je da joj postavi dijagnozu. Ali ispostavilo se da je besmisleno objasniti Beti Lager medicinskim izrazima.

2

Polu sata do jutarnjeg sastanka. Dovoljno vremena da stigne tamo iz Evine ordinacije.

Kiša je prestala i vazduh je bio čist. Jesen je bila Šarlino omiljeno godišnje doba. *Vreme raspadanja*, kako je govorila Beti. I pre nego što bi stigla i sredina leta, čim bi trešnjini cvetovi opali, Beti bi postala razdražljiva. Ali, za Šarli, jesen je bila vreme ponovnog rođenja, utočište u rutini, poretku. Volela je miris šipurka i novih knjiga; podsećao ju je na početak škole posle beskrajnog, nepredvidivog letnjeg raspusta. Ali ova jesen je bila drugačija. Samo se pretvarala da ju je briga za svet oko sebe, posao, isprazne razgovore, život, dok je, paradoksalno, sve delovalo zloslutno i zastrašujuće. Nedavno je ozbiljno razmišljala da ćebetom prekrije prozor u spavaćoj sobi kako bi sprečila svetlost da se provlači kroz otvore između roletni. Sama ta pomisao ju je uplašila. Ne sme da postane kao Beti. Nikada kao Beti.

Šarli je izvadila telefon da proveri da li ju je Susan zvala. Nije. Kad se Šarli vratila u Stokholm, posle zatvaranja slučaja u Gulspöngu, obećale su jedna drugoj da će ostati u kontaktu i uskoro se ponovo sresti. U nedeljama koje su usledile, Susan ju je zvala skoro svake večeri kad bi izvela psa u šetnju. Pričale su o njenom braku, koji je bio čista propast, i svemu što nije ispalo onako kako su zamislile. Ali pre nekog vremena Susan je prestala da se javlja na Šarlino pozive. Slala je samo kratke SMS poruke da je dobro, da je malo premorena, kad bi je Šarli pitala da li se nešto desilo.

Telefon je zvonio, ali Šarli prekinu istog trena kad se uključila glasovna pošta, pomislivši kako bi trebalo da poštuje Susaninu želju da je ostavi na miru.

* * *

Kristina s prijemnog odeljenja vratila se s odmora u inostranstvu; iako nije pričala ni o čemu drugom nedeljama pre odlaska, Šarli nije mogla da se seti gde je tačno bila. Ali sad se vratila, i stajala je pored aparata za kafu u kuhinji pored sobe za sastanke. Brbljala je kako se divno provela, o blagom vazduhu, toplom moru, bazenu. Odlazak je bio pitanje opstanka, rekla je, jer je leto u Švedskoj bilo bedno, osim jednog talasa vrućine u junu, ali ona je tada bila zaglavljena na poslu. A posle toga... više nije bilo pravog leta.

Šarli je pokušala da se priseti leta. Ona ni uzgred nije pomislila na vreme. Po povratku iz Gulšponga, ono nekoliko slobodnih dana uglavnom je prespavala.

Kristina je rekla da već sanjari o sledećem letu.

„Ja ne“, odgovorila je Šarli i uzela pecivo s cimetom s tanjira na stolu.

„Ti to ozbiljno?“

„Da. Ne volim leto, ni slobodne dane, ni praznike, ni bilo šta slično. Čak ni putovanja“, dodala je. Zatim se pokajala, jer je vrlo dobro znala da je razgovor o njenim potrebama s Kristinom gubljenje vremena. Kad će naučiti da drži usta zatvorena? Koliko puta se zaglavila u beskrajnim raspravama o krajnje nevažnim sitnicama samo zato što ju je nešto nerviralo ili joj je jednostavno bilo dosadno. U bezbedne teme za razgovor s Kristinom spadali su recepti, vreme i cene nekretnina. Sve što je konkretno, jednostavno i normalno.

„Baš je tužno“, rekla je Kristina, „ne voleti leto.“

„Šta je tu tužno? S obzirom na to da postoje još tri godišnja doba, živeti samo za leto još je tužnije. Ako te oblačni dani uznemiravaju, pa, koliko često možeš da budeš srećna, pošto ti je, izgleda, samo to bitno?“

Kristina je tupo buljila u nju.

„Gospode“, rekla je posle kraće pauze. „Ne mogu da verujem da si se naljutila samo zato što sam rekla da mi neko godišnje doba ne prija.“

„Nisam ljuta, samo mi se ne sviđa što kažeš da sam tužna.“

„Nikad nisam rekla da si ti tužna.“

U prostoriju je ušao Hugo. Kristina se ozarila.

„Neko je preplanuo“, rekao je.

Osmehnuo se Kristini i kratko klimnuo glavom Šarli.

Kristina je zaboravila na Šarli i ponovo započela svoj hvalospjev toploti, prirodnom okruženju, izletima. Zatim je naglo zastala. Čestitala je Hugu govoreći da joj je ptičica javila vest.

„Hvala“, odgovorio je Hugo. „Stvarno sam srećan.“

Skrenuo je pogled ka Šarli.

„Jesi li čula, Šarli?“, upitala je Kristina. „Znaš li da će neko uskoro postati tata?“

„Ne, ali upravo sam saznala.“ Šarli se okrenula prema Hugu i razvukla usne u širok osmeh. „To je sjajno. Baš mi je drago zbog tebe.“

„Hvala“, odgovorio je Hugo i pocrveneo.

Bar se postideo iz pristojnosti, pomislila je Šarli. I to je nešto.

„Pa, kako je Ana?“, nastavila je Kristina, nesvesna napetosti u prostoriji.

„Zapravo, prilično je loše“, odgovorio je Hugo. „Ali mislim da je, na svu sreću, prošla najgoru fazu.“

„Zar ti ne ostaješ na sastanku?“, upitala je Kristina kad je Šarli ustala i krenula prema vratima.

„Da, ali počće tek za tri minuta.“

Šarli je otišla u kupatilo i pustila ledeno hladnu vodu preko članaka. Beti ju je tome naučila. *Kad ti krv proključa i glava ti gori, potrebna ti je ledeno hladna voda. Drži ruke ovako, ne, nemoj da ih izmičeš, i vrlo brzo nećeš ništa osećati, utrnućeš. Drži ih tako, dušice. Izdrži. Eto, osećaš li? Osećaš li kako sve jednostavno nestaje?*

Šarli je zažmurila i pokušala da učini da sve nestane, da ne misli ni na šta, samo na belu sobu, beli pod, beli plafon, bele zidove bez prozora. Ali lice Hugove žene iskrsavalo joj je pred očima. Držala je ruke na stomaku, a Hugo je svoje zaštitnički položio na njena ramena. Videla je da se raduje svom nerođenom detetu.

Šarli je poslednji put spavala s Hugom pre skoro mesec dana. Pojavio se u baru u koji je redovno izlazila. Stajao je i glupavo se smešio, pretvarajući se da je njegovo prisustvo na tom mestu čista slučajnost. Kad je hteo da popije piće s njom, ona ga je odbila. Rekla mu je da su završili, ali on je navaljivao. Naravno, mogu da popiju po pićence i pričaju o onome što je nekada bilo. Šarli je na kraju pristala, ali samo na piće, kako mu je rekla, a ne i na putovanje kroz zajedničke uspomene; nije želela